

- at lånene i henhold til kap. V A. amortiseres på 35 år, medens lånene til det sociale byggeri er afdragsfri indtil 1971 og først derefter afdrages over 45 år,
- at der ved hvert ejerskifte ved byggeri efter kap. V A. betales et afdrag på 10 pct. af statslånet samt
- at udlån efter kap. V A. må siges at være den sundeste form for finansiering af byggeri, idet bygherren selv skal præstere 25 pct. af vurderingssummen.

Allerede som følge af den mindre lånestørrelse pr. lejlighed i kapitel V A.-byggeriet vil der — indenfor samme udlånsbeløb — kunne opføres væsentligt flere, efter forholdene i 1954 endda ca. dobbelt så mange, lejligheder og parcelhuse efter kap. V A. som efter kap. II (det sociale byggeri). Såfremt boligstøttelovgivningen fortsættes over en længere periode, er forholdet endnu grellere, idet udlånene til byggeri efter kap. V A. på grund af den kortere afdrags-tid og ejerskifteafdrag amortiseres dobbelt så hurtigt som efter kap. II. De derved indkomne beløb vil derefter kunne anvendes til nyt byggeri, hvilket igen vil sige, at der over lang sigt formentlig vil kunne opføres 3—4 gange så mange lejligheder efter kap. V A. som efter kap. II for det samme udlånsbeløb.

Ved 1. behandling blev lovforslaget afvist af *boligministeren* under henvisning til såvel politiske som sociale, erhvervsmæssige og beskæftigelsesmæssige hensyn. Angående de politiske hensyn understregede ministeren, at byggestøtteloven af 14. april 1955 var et led i et politisk forlig, der foruden spørgsmålet om byggestøtten også omfattede huslejelovgivningen. Vedrørende de sociale hensyn udtalte han, at „de udlejningsvilkår, som kapitel V A.-byggeriet kan byde sine lejere, er altfor byrdefuldt til, at den jævne befolkning kan bære det. Huslejen i byggeriet efter kapitel V A. ligger oppe på omkring 50 kr. pr. m² etageareal, medens lejen i det sociale byggeri gennemsnitlig er ca. 30 kr. . . . Endvidere er der de erhvervsmæssige hensyn. . . . Man kan ikke fra lovgivningsmagtens side det ene øjeblik proklamere, at statens støtte skal tilrettelægges med henblik på en stabil byggerytme og med henblik på billigørelse og rationalisering, og så det næste øjeblik give sig til at ændre de vilkår, som byggeriet med rette havde indstillet sig på skulle gælde over en længere årrække.“ Endelig fandt ministeren ud fra beskæftigelsesmæssige hensyn lovforslaget uheldigt, idet det havde vist sig, at kap. V A.-byggeriet havde en tendens til at koncentrere sig i hovedstadsområdet, skønt tanken med denne låneordning havde været, at den navnlig skulle kunne udnyttes af de mindre mestre og især ude i landet.

Forslagsstilleren, der også talte som ordfører for venstre, oplyste, at mens lovforslaget på kortere sigt tilsigtede at skaffe midler til byggeriet efter kap. V A., var formålet i det noget længere løb at